

Equips de Matrimonis

Mare de Déu

Número 130

«Publicació EMD de Catalunya i Menorca»

Pasqua 2017

LA NOSTRA ALEGRIA, NINGÚ NO ENS LA PRENDRÀ!

Les caramelles són unes cançons populars típiques de la Catalunya Vella i del nord de la Nova, que es canten per Pasqua per celebrar la bona nova de la Resurrecció de Jesús. Sovint, els caramellaires dansen entre cant i cant

» Sumari

3 Editorial

/ Pasqua, un convidat a l'esperança

4/5 Notes del Secretariat

6/7 Veu de l'Equip Responsable

/ Compartir les coses bones que tenim

8/9 Veu del Consiliari

/ Alguns punts d'esforç
per a aquesta Quaresma

10/11 Lletres de l'ERI

/ L'alegria de la trobada

12/13 Lletres de l'ERI - Consiliari

/ Sobre 'L'Alegria de viure'

14/17 Moviment Internacional

/ Jornades de treball de l'Equip
Satèl·lit de Pedagogia a París
/ Carta d'uns *équi-piers* del Brasil que
pel juliol vindran a viure a Catalunya

18/31 Vida del Moviment:

/ Ens posem al dia
/ Trobada d'Advent del Sector H
/ Reunions Mixtes Sectors Barcelona - 1
/ Reunions Mixtes Sectors Barcelona - 2
/ Pregària d'Advent – Menorca – Sector A
Ferrerries, Maó, Es Castell.

/ Pregària Familiar d'Advent dels
EMD de Menorca-Sector B

/ Trobada de matrimonis que volen cuidar
sa relació de parella i aprofundir en
l'Amor i en la Fe

/ Trobada d'inici de curs dels Equips de
la Mare de Déu de Reus

/ Noves experiències

/ La Reunió Mixta al Sector Vallès

32/34 Veu dels Consiliaris

/ Carles de Foucauld i la mística
de l'Encarnació

/ Portar la creu

35 Pregàries al vent

36/37 Pare Caffarel

/ A qui es creu indigne de pregar

38/39 Conte

/ Les primeres maduixes
conte de la tradició dels indis cherokee

40 Pensaments per créixer

41 Llibres

/ Poesia completa Anna Akhmatova
(1889-1966)

38 Crítica de cinema

/ Silència

Publicació EMD de Catalunya i Menorca

» Edita:

EMD de Catalunya i Menorca
c/ Urgell, 176, 2n - 08036 BARCELONA
Tel. 934 675 551
secretariat@emd-cm.cat
www.emd-cm.cat

Horaris del Secretariat
Dimarts i dijous de 10 a 12 h

Compte corrent EMD ('la Caixa')
ES19 2100 0832 6102 0030 1580

» Responsables EMD

Catalunya i Menorca:
Agustín Labrador i Victoria García
victagus@gmail.com

» Equip de revista:

Carme Meix
Lourdes Gabarron
Manel España i Mercè Masip
Pere Gil i Montserrat Arespacochaga
Xavi Ibars i Lupe Gordillo

» Per a publicacions:

revista@emd-cm.cat
carme.meix@barrobes.cat
secretariat@emd-cm.cat

» Disseny i impressió

Publicitat Tàfner, S.L.
Tel. 977 881 050
eltafaner@eltafaner.com
Dipòsit legal: B-19764-1981

Núm. 130 - PASQUA 2017

» *Pasqua, un convit a l'esperança*

Pasqua representa per als cristians la festa més important de l'any. Perquè celebrem la Resurrecció del Senyor. Si Jesús no hagués ressuscitat, deia Sant Pau, seriem els més desgraciats entre els homes. Dignes de ser ridiculitzats. Ara bé, és tan difícil creure en la resurrecció!

I, tanmateix, la natura ens mostra cada any que és capaç de morir, a l'hivern, i tornar a néixer a la primavera. Quan al bo del fred veiem els arbres secs, desfullats, sense cap indici de vida, els camps erms, coberts de gebre o de neu, no ens hi amoïnem perquè sabem que amb el bon temps tot reviurà. Tenim fe en la natura; i, en canvi, ¿no n'hem de tenir en Aquell que va dir que seria entre nosaltres fins a la fi del temps?

Teníem també fe en la parella quan ens hi vam casar. El nostre amor ha mort i ressuscitat cada cop que hem discutit i hem tornat a fer les paus. Cada cop que hem dubtat de l'amor de la nostra parella, i ens ha demostrat que ens seguia estimant, tot i els avatars, més o menys colpidors, de la vida.

I tenim fe en els fills, per això els vam portar al món i els hem educat i preparat per a la vida.

Tenim fe en el nostre equip, en els nostres parents, en els nostres amics, en els nostres metges! En tanta gent que ens acompanya pels camins de la vida i que mai no ens ha fallat.

Tenim fe en l'Església, encara que estigui en hores baixes. Perquè, cada vegada que sembla defallir, Déu envia un nou conductor per a la barca de Pere, actualment el Papa Francesc, que ens omple de renovada esperança.

Els Equips de la Mare de Déu també treballem intensament per renovar-nos. Per omplir-nos de nou entusiasme. Per ressuscitar! Les grans Trobades Generals en són les fites més assenyalades.

Ara es prepara la Trobada de Fàtima, que se celebrarà del 16 al 21 de juliol de 2018. Segur que en sortiran noves propostes, nous entusiasmes, noves primaveres per tirar endavant els EMD. Tots hi som convidats.

BONA PASQUA!

» Notes del Secretariat

Equipos Mare de Déu
Catalunya i Menorca

ADREÇA

Us recordem que el Secretariat està ara a l'edifici de la Parròquia de Sant Isidor de Barcelona, al carrer Urgell, 176.

Els horaris són els de sempre: dimarts i dijous de 10 a 12h (si s'hi ha d'anar en època de vacances, millor trucar abans per assegurar-se que hi ha algú).

Si us cal contactar-hi fora d'hores:

correu electrònic: secretariat@emd-cm.cat

WhatsApp: 640 294 885 (NO trucades)

Recordeu que si per algun motiu encara no heu pogut fer l'aportació del Dia de l'Haver, sempre s'hi és a temps de fer-la. Ja ho sabeu, els ingressos d'un dia.

El compte, el de sempre:

ES19 2100 0832 6102 0030 1580

Gràcies!

Que potser teniu cap article que us agradaria que es publicués a la Revista dels EMD?

Que potser heu fet fotos d'alguna trobada del vostre equip?

Sí??? Envieu-nos-ho i ho inclourem al proper número!!!

Podeu enviar les vostres col·laboracions a l'adreça: revista@emd-cm.cat

FACEBOOK

Us recordem que estem al facebook!:

EMD Catalunya-Menorca

Síria

AJUDA PER ALS EQUIPS DE SÍRIA

Agraïm la gran resposta dels Equips de Catalunya i Menorca a la crida feta per ajudar els nostres germans de Síria. Sens dubte, una bona mostra de l'ajuda mútua que forma part de l'ADN dels Equips de la Mare de Déu!

COMUNICACIONS AL SECRETARIAT

Benvolguts *équipiers*, amb la finalitat de mantenir al dia i correctament els diferents fitxers del Secretariat, us agrairem que qualsevol variació que es produeixi en el vostres equips i sectors tant si són canvis de responsable com canvis de domicili, baixes, defuncions, etc. ens la notifiqueu al mateix Secretariat a través de qualsevol dels diferents mitjans a l'abast:

Telefònicament

WhatsApp

Email

934 675 551

dimarts i dijous de 10 a 12

o a qualsevol hora, amb missatge de veu

640 294 885

només text (trucades no)

secretariat@emd-cm.cat

A vegades, les informacions ens arriben tard o bé indirectament.

Recordeu-vos també d'indicar la vostra identificació com a equip quan feu la cotització. Solem remetre un rebut mitjançant correu electrònic als responsables d'equip, o aquells del grup que disposen d'aital mitjà, i a final de curs per correu per a aquells que no disposen del mitjà.

Gràcies per la vostra col·laboració!!!

Secretariat EMD Catalunya i Menorca

» *Compartir les coses bones que tenim*

Fa uns dies a la celebració de l'Eucaristia, el sacerdot, entre altres moltes coses que va comentar a l'homilia, ens en va dir dues que ens van fer pensar en la nostra actitud cristiana i la nostra manera de viure el Moviment, dues qüestions que per descomptat estan totalment enllaçades.

Per una banda ens va comentar alguna cosa que, encara que és lògica, nosaltres no ens havíem parat a pensar. Jesús era fuster, vivia en un llogaret envoltat de gent, i malgrat tot, va sortir a buscar els seus apòstols a fora, al llac on estaven pescant. No es va quedar a casa esperant que algú el vingués a buscar. Ell va buscar els seus deixebles en llocs que en principi no eren els seus, ni tan sols propers.

Per l'altra banda, ens va explicar un conte: un empresari de sabates va enviar un comercial a l'Àfrica a obrir mercat, i aquest va tornar poc després amb una actitud totalment pessimista: 'en aquell continent tothom va descalç i ningú no fa servir sabates, per això no te cap sentit anar-hi a vendre res. És temps perdut'. Temps més tard, va contractar un altre comercial a qui també va proposar la idea d'anar a vendre sabates a l'Àfrica. Aquest segon comercial va tornar al cap d'algunes setmanes entusiasmat amb la possibilitat de negoci que hi havia vist: 'Ningú no feia servir sabates i tothom eren possibles clients, de manera que hi havia moltíssima feina a fer, i s'havia de començar immediatament!'

La nostra reflexió en aquest sentit fou que nosaltres pertanyem a aquest Moviment perquè algú va sortir a fora de la seva comoditat, del seu entorn i va explicar el que estava vivint i la importància de viure la fe en grup. El Moviment ajuda a viure més en profunditat el matrimoni i la fe, i això nosaltres ho sabem perquè ho hem experimentat en la nostra pròpia vida, i hem vist que el que ens van explicar és veritat. Aquesta idea, que us invitem a tots a compartir, ens va fer pensar quina és la situació en què ens trobem, tant a nivell personal com de Responsables de Catalunya i Menorca.

Pel que fa a la nostra responsabilitat com a cristians, ens sentim 'obligats' a sortir, a comunicar tant als qui ens envolten com als qui no –Jesús va marxar lluny a predicar– que hi ha una altra manera, més feliç, de viure. Ens sembla que hem de compartir amb els altres el do de la fe i el regal dels equips.

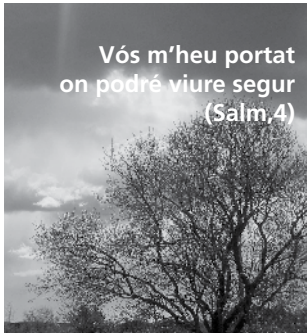
Pel que fa a la nostra responsabilitat com a Regionals, no volem ser dels pessimistes que pensen que no hi ha gaire coses a fer a la nostra Regió i resignar-nos a veure com el nombre d'equips és cada cop més petit i els seus integrants són cada vegada més grans. Volem ser dels entusiastes que veuen que la gent necessita sabates per encetar un nou camí a la seva vida.

Pocs dies enrere, una de les parelles que enguany han començat el pilotatge ens va plantejar una pregunta que ens ha de fer reflexionar a tots: 'Portem molt de temps buscant un moviment com el vostre. On éreu, que no sabíem res de la vostra existència?' I amb aquesta pregunta ens referim al que va dir Jesús: 'Vosaltres sou la llum i la sal', i no s'encén una llàntia per amagar-la. On és la nostra llum dels Equips de la Mare de Déu? Il·luminant els altres, o bé simplement amagada en el nostre equip de base?

Des de la nostra responsabilitat volem fer una crida a tots els *équipiers*, necessitem voluntaris per ajudar a difondre la llum dels Equips, perquè cada vegada hi hagi menys gent que ens pugui dir: 'Us buscàvem, però no sabíem que existíeu'.

Tots sols, no podem.

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables Catalunya i Menorca

Vós m'heu portat
on podré viure segur
(Salm. 4)

ELS QUE ENS HAN PRECEDIT A LA CASA DEL PARE

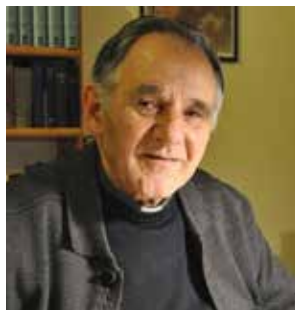
ANDREU FERRÉ BRUCH, del Barcelona - 5,
el 22-08-2016

JOSEP MARTÍ MASPONS, del Barcelona - 94,
el 19-11-2016

ANTONI BALARI, del Barcelona - 176,
el 17-02-2017

» Alguns punts d'esforç per a aquesta Quaresma

Una de les qüestions importants per a tots els membres dels Equips de la Mare de Déu, és la de tenir i revisar uns **'punts d'esforç'**. Un d'ells és **'el deu-re d'asseure's'** (l'*assentada*, com en diuen alguns). Sí, **aquella estona en què l'un està per l'altre, se l'escolta i hi parla**, i van sortint en fluida comunicació aquells aspectes de la pròpia vida que són importants i que marquen la manera de ser i de viure.

Ens podríem pensar que això és per als matrimonis més joves, perquè així es van coneixent i posant en comú els seus pensaments i les seves vides, per arribar a teixir un pla de vida, un estil de parella que amb solidesa es va projectant vers els futur.

Ens podríem pensar que no és tan necessari per als qui ja porten llargs anys de matrimoni i ja han fet un bon recorregut: ja s'ho han dit tot, ja han parlat de tantes coses... ja han deixat de somniar i de fer plans de futur...

Surten amb facilitat diverses justificacions: no ens és fàcil; no tenim temps; ja sabem com és cadascú i no canviarem gaire; ja ens diem les coses quan convé; si parlem gaire seriosament, ens acabem discutint; ens costa d'escoltar-nos; la nostra vida ja està feta. I cada matrimoni pot anar trobant els seus propis obstacles.

La veritat és que a tots **ens costa parar-nos i escoltar**, i compartir les vivències i els pensaments. Potser som capaços de fer-ho amb altres persones amb qui tenim confiança, però a casa no sabem trobar el moment, o quan parlem és per solucionar temes d'interès immediat i urgent. Seria una llàstima que les coses urgents i immediates ens impedissin de parlar d'aquelles que són més importants.

Apa, vinga: **prenguem-nos una mica de temps per asseure'ns, escoltar i parlar amb l'altre**. Ens farà be a tots plegats. Posarem en comú aspectes molt importants.

I si aquesta qüestió és molt convenient, mirem de no descuidar-ne una altra que és bàsica i fonamental per a tot cristià: **la pregària, l'oració, el diàleg amb el Senyor**. Dit amb altres paraules, **'l'asseguda amb Déu, per escoltar-se'l i parlar-li'**.

Se'ns fa difícil, pregar? Ho podríem fer una mica més com a matri-moni? Potser amb els fills? Fonamentalment **el cristià és aquell qui escolta la Paraula de Déu i l'aplica a la seva vida**; és aquell qui la comparteix amb d'altres persones que fan el mateix camí; és aquell qui viu i se sent part d'una comunitat molt concreta: l'Església. Al mateix temps, el cristià és aquell qui **parla amb confiança amb el Senyor**: li comunica el que li passa i li interessa, li demana ajuda i li dona gràcies. Cristià és aquell qui entra en profunda comunió amb Jesucrist, nodrint-se amb el seu Cos i la seva Sang.

El diàleg humà ens pot preparar per al diàleg diví. La comunicació oberta i fraternal, amorosa i reposada feta a casa amb aquell qui tenim al costat nostre, **veiem** i hi compartim la vida, ens ajudarà molt i molt a fer un bon diàleg, una bona Oració amb Jesucrist, que **no veiem** però sabem que tenim al costat nostre i ens estima.

Aquesta Quaresma, mirem d'intensificar aquest doble diàleg, aquesta doble asseguda!

Mn. Josep Serra i Colomer
Consiliari dels EMD de Catalunya i Menorca

» *L'alegria de la trobada*

'El jubileu s'ha tancat, la misericòrdia segueix present'. L'any de la misericòrdia va ser un moment privilegiat de la vida de l'Església, la nova esperança que es va obrir als nostres cors ens empeny ara cap als nostres germans.

'Uns reptes magnífics s'obren davant nostre': vet aquí la missió de tot cristià.

La nostra missió com a matrimoni responsable de la Zona Centre d'Europa –una zona que s'assembla a un trencaclosques– ens ensenya que anar més enllà d'allò que ens diferencia ens fa créixer moltíssim. Durant l'any, hem visitat la majoria de les súper regions i regions lligades (SR/RR), així com els sectors aïllats. Aquesta proximitat ens compromet a estar més atents a les seves particularitats culturals i a les seves tradicions. Ser acollits a casa seva, pregar plegats, degustar els plats característics del país i intercanviar amb els membres de les famílies (pares i fills), són experiències incomparables, font d'alegria compartida. Són oportunitats excepcionals que afavoreixen la inculturació del carisma i la pedagogia dels Equips pels diferents països.

A Bèlgica, hi arribem el 22 d'abril per participar en una trobada nacional a l'entorn del tema: 'Viure l'Evangeli en l'alegria'. Una calorosa vetllada d'amistat a casa de la Llar Responsable, en presència d'altres *équipiers*, ens alleuja després de les llargues hores d'espera a l'aeroport de Brussel·les, pocs dies després de l'atemptat. Els consiliaris espirituals i els responsables van animar molt bé la jornada amb 600 participants. El llançament dels Equips Tàndem, en col·laboració amb la SR França-Luxemburg-Suïssa (FRLS) ha aportat un dinamisme nou a les activitats de la SR Bèlgica.

El 30 d'abril vam viatjar per primer cop a l'Illa Maurici. Un paradís a la terra. El nostre desig de trobar-nos de prop amb *équipiers* de les diferents ètnies es realitza gràcies a la benevolència dels responsables i del consiliari: cada nit anem a casa d'un dels matrimonis responsables dels 3 sectors. Les trobades amb els consiliaris, els *équipiers* dels sectors i la visita a Mons. Piat, avui cardenal, van ser ocasions que ens obrissin el seu cor i de compartir sobre la seva vida dels equips. Els EMD de Maurici estan obrint l'expansió del Moviment a les illes Seychelles i Rodríguez.

Un altre camp fèrtil que s'obre a l'expansió dels EMD: Europa de l'Est. la nova Súper Regió Polònia-Europa Central creada el setembre de 2015 a Roma, avança amb passes segures. Els 200 equips de les seves 3 regions gaudeixen d'una estructura sòlida i una vida d'equip en coherència amb el carisma del Moviment. Durant la nostra visita a la darrera de setembre de 2016 vam compartir bells moments familiars amb el matrimoni responsable i l'equip de la Súper Regió, així com amb el matrimoni responsable del

Sector Eslovàquia. S'han fet grans esforços per promoure el Moviment als països de la zona (Bielorússia, Eslovàquia, Hongria, Lituània, Polònia, República Txeca, Ucraïna i, ben aviat, Letònia). Els responsables intercanvien visites amb les altres SR/R, sempre oberts a la internacionalitat.

I què n'hauríem de dir, del Sector Lituània! En els dos darrers anys el nombre d'equips ha passat de 4 a 16. La Llar Responsable veu en l'ajuda mútua entre els *équipiers* un bot salvavides pel que fa a l'educació dels fills (ells en tenen sis). Els *équipiers* tenen una preocupació permanent: com criar els seus fills segons els valors humans i cristians en una societat que va a la deriva per manca de valors.

Els dies 19 i 20 de novembre vam fer de bell nou les maletes, aquest cop en direcció a París. El tema de la Trobada dels 3.000 responsables de la SR, França-Luxemburg-Suïssa, en la qual vam participar, va ser 'El matrimoni, camí de missió, camí d'alegria'. L'animació va ser captivadora. Els tallers dels Punts Concrets d'Esforç van entusiasmar els *équipiers*; les intervencions van ser d'una notable profunditat. Amb Elisabeth Saléon-Terres -assistent del P. Caffarel- vivim un temps d'oració, un aperitiu del cel. La SR respira la internacionalitat i la contribució de To i Zé sobre la 'Dimensió Internacional dels EMD' va consolidar aquesta orientació.

Com a part del mateix objectiu de reforçar el caràcter internacional del Moviment, l'ERI es reunirà al març de 2017 a Munic, a la SR Germanòfona.

Una resplendor de l'Orient Mitjà s'uneix als Equips: ve de Jordània, els Emirats Àrabs Units i Qatar (20 equips en total); ells participen en les sessions de formació animades per la Llar Responsable de la Regió Líban, que tenen lloc a Beirut, Amman o Abu-Dhabi a Dubai.

I seguint amb els EMD de Síria, la meitat dels *équipiers* ja es troben fora del país i la majoria dels equips s'han vist desmembrats. Esperem visitar Lattaquié el 8 de desembre.

Benvolguts *équipiers*, donem gràcies al Senyor pels germans i germanes que ens ha donat. Estem meravellats amb la diversitat i la bellesa de la família de Déu de la qual vosaltres també formeu part. Us esperem a la Trobada Internacional de Fàtima del 16 al 21 juliol de 2018.

Mahassen i Georges Khoury

Matrimoni Responsable Zona Europa Central

» Sobre 'L'Alegria de viure'

Amb la publicació d'Amoris laetitia, la marxa sinodal empresa pel Papa Francesc ha entrat en una etapa decisiva, però el camí no s'ha acabat i hem de continuar amb l'acompanyament i l'evangelització de les famílies.

És en aquest esperit que el Pare Jacinto ha decidit guiar-nos en el camí sinodal per ajudar-nos a discernir sobre aquest text.

L'alegria és la joia de l'Església

Dos documents del Papa Francesc tenen un valor programàtic i a més tenen en comú la crida a l'alegria: és el cas de 'L'alegria de l'Evangeli' (2013) i 'L'alegria de l'amor' (2016). En veritat, podem dir que l'un i l'altre tenen el mateix tema, perquè si l'Evangeli és motiu d'alegria, l'amor humà i cristià és veritable només si es viu a la llum de l'Evangeli, que és la història de l'amor de Déu i que es revela en Crist i en el do de l'Esperit Sant, un amor que va fins a entregar-se totalment i entregar-se fins a morir d'amor: 'Ell, que havia estimat els seus que eren al món, els estimà fins a l'extrem' (Jn 13,1).

Ara em proposo de començar una sèrie de meditacions sobre 'Amoris laetitia', l'alegria de l'amor. Es tracta d'una simple contribució per ajudar les parelles a entrar en l'esperit amb què el Sant Pare va escriure aquesta exhortació, fent-se eco i portador de les recomanacions formulades en el curs dels dos sínodes de bisbes sobre els reptes pastorals de les famílies en el context de la nova evangelització, celebrats a Roma l'octubre de 2014 i de 2015.

La preocupació del Sant Pare és estimular i ajudar les famílies 'en el seu compromís així com en les seves dificultats' (*Amoris laetitia*, 4), de tal manera que puguin ser 'sòlides i fecundes segons el pla de Déu' (*Amoris laetitia*, 6).

No podem oblidar ni la bellesa ni la grandesa de les famílies cristianes que viuen l'alegria de l'amor, enmig de les proves i dificultats que el camí de l'amor implica. Tots sabem que allò més bonic que hi ha a la vida és sentir-nos acollits, respectats, estimats i poder correspondre-hi de la mateixa manera. No podrem mai ressaltar prou la clàssica definició de l'amistat, que consisteix a voler el bé de l'altre per allò que és i no pel que ens pot donar. Aquesta gratuïtat de l'amistat és la causa de l'alegria en les famílies i igualment de l'alegria de l'Església. Com molt bé ha escrit el Papa Francesc: les famílies 'no són un problema, sinó una oportunitat' (*Amoris laetitia*, 7). És de l'Església, és de la humanitat, i depèn de la sol·licitud que tinguem 'a cuidar amb amor la vida de les famílies' (*Amoris laetitia*, 7).

El Papa Francesc apel·la al nostre discerniment davant les situacions que no corresponen a allò que el Senyor ens proposa (*Amoris laetitia*, 6) i ens exhorta en aquestes situacions a exercir la misericòrdia. En la meua opinió, això significa que tots estem, en primer lloc, convidats a fer el nostre examen de consciència per veure si vivim el que el Senyor ens proposa; en segon lloc, hem de fer tot el possible per trobar els mitjans i les ajudes en els dominis de l'humà i de la gràcia, amb la finalitat de reconciliar les nostres vides i estils de vida amb el pensament de Déu.

No es tracta d'adaptar la voluntat de Déu a la nostra, ans al contrari, es tracta de fer com la Mare de Déu que va respondre a l'Àngel: 'Soc la serventa del Senyor: que es compleixi en mi la teva paraula' (Lc 1,38).

Pare José Jacinto Ferreira de Farias, SCJ
Consiliari espiritual de l'ERI

» *Jornades de treball de l'Equip Satèl·lit de Pedagogia a París*

Acollint les inquietuds del Col·legi Internacional i analitzant el moment de vida del Moviment i l'Església, l'ERI va constituir tres equips satèl·lits, dos dels quals permanents –el de Pedagogia i el de Reflexió i Recerca– i un tercer equip temporal –el de Formació Cristiana.

Adicionalment, l'ERI va decidir constituir dos grups de reflexió sobre el tema de la Sexualitat, l'un a Europa i l'altre a Amèrica; posteriorment, encara se'n va constituir un altre, anomenat Teologia de la Sexualitat. Aquests van ser aprovats pel Col·legi Internacional de Bordeus el 2013 i van començar la seva feina l'octubre del mateix any.

Equip Satèl·lit de Pedagogia

El seu objectiu és continuar aprofundint i actualitzant tots els aspectes inherents a la pedagogia i la mística del Moviment brindat eines noves d'ajuda que donin suport als plans de formació traçats per cada Súper Regió. Aquest equip s'ha ocupat de revisar i 'refrescar' els documents sobre els punts concrets d'esforç per dinamitzar-los i fer-los més propers a la vida de cada *équipier*.

El documents treballats han estat:

a) **Diàleg conjugal o Deure d'asseure's.** Una de les intuïcions més grans del Pare Caffarel per a la comunicació íntima en la parella és el deure d'asseure's. El deure d'asseure's és la proposta més específica del Moviment dels Equips de la Mare de Déu, tota una innovació pastoral del Pare Caffarel.

b) **Oració personal.** Per al Pare Caffarel, 'l'oració és estar-se tot sol amb Déu, cara a cara, cor amb cor'. Com veurem, grans figures de l'Església també defineixen l'oració. És una relació íntima d'amistat, d'amor filial envers Déu. Pot ser una conversa amb Ell, o una simple mirada d'amor cap a Ell. Estem en la seva presència, el contemplem. L'Esperit Sant és el mestre interior d'aquesta oració.

L'Equip Satèl·lit, mans a l'obra

L'Equip Satèl·lit de Pedagogia

c) **Oració conjugal.**

L'espiritualitat conjugal proposada pel Pare Caffarel és la identitat mateixa del Moviment dels Equips de la Mare de Déu. És innovadora, i es basa en els punts concrets d'esforç, en particular el deure d'asseure's i la pregària conjugal.

L'oració conjugal és una excel·lent oportunitat per apropar-se l'un a l'altre, i per apropar-nos cadascun de nosaltres, i tots dos plegats, al Senyor. Permet una millor comunió dins la parella.

d) **Escolta de la Paraula de Déu.** L'escolta de la Paraula de Déu posa cadascú en relació amb Crist. És la base de l'aliment espiritual de tots els cristians. S'afegeix com un nou punt d'esforç concret en l'Actualització de la Carta de l'any 1977. Davant la commoció de la societat, el Pare Caffarel va pensar que era necessari augmentar els requisits exigits als companys d'equip.

e) **Regla de vida.** La majoria dels Punts concrets d'esforç concerneixen la parella i són comuns per a tots els membres dels equips. Nogensmenys, la 'Regla de vida' és específica per a cadascun dels esposos i obre l'horitzó a qualsevol aspecte que pugui fer progressar el perfeccionament de cada cònjuge, tot respectant la seva pròpia llibertat, les seves diferències espirituals o humanes, així com el nivell de fe: 'La Regla de vida consisteix a fixar-se aquell o aquells punts, en els quals cadascun dels membres del matrimoni decideix personalment de concentrar els seus esforços, per tal de continuar millor en la seva direcció de creixement i respondre amb alegria a la crida d'amor que Déu els fa'.

f) **Recés.** El recés anual és un dels sis punts concrets d'esforç que involucra tots els membres de l'Equip de la Mare de Déu. Aquest recés, preferentment en parella, és una innovació del Pare Caffarel. El recés ens permet de respondre a la crida del Senyor, aturant-nos per tal de poder-nos adonar d'allò que és essencial: ens trobem amb Aquell qui ens estima i ens crida: Crist, el Senyor. També ajuda a trobar-se un mateix i en parella.

La darrera trobada de l'Equip Satèl·lit de Pedagogia va tenir lloc del 5 al 8 de gener de 2017 a París. S'hi van acabar d'actualitzar els documents, de manera que ara ja estan renovats. Ara toca que les Súper Regions en facin la difusió.

Manel i Mercè España-Masip

EMD Amposta 8

» *Carta d'uns équipliers del Brasil que pel juliol vindran a viure a Catalunya*

Hola a tothom,

Som la Renata i en Tiago, estem molt contents per la invitació per portar una mica del que és el Moviment dels EMD a les nostres contrades i el que representa en les nostres vides. Ens trobem en una ciutat de l'estat de Sao Paulo, anomenada Caçapava. Ara el nostre sector té 16 equips i un total de prop de 95 parelles. El Moviment és molt fort al Brasil: al conjunt del país hi ha ara mateix 3.894 equips amb 23.650 matrimonis. A la nostra darrera Trobada Nacional hi havia 7.000 parelles registrades i les places per a la Trobada Internacional de Fàtima es van exhaurir al Brasil en menys de 12 hores des que se'n va obrir l'enregistrament.

Pertanyem al Moviment des de fa 14 anys i hem après molt durant aquest camí. La Renata és filla de membres dels Equips de la Mare de Déu, i tan aviat com ens vam casar, vam optar per participar al Moviment, perquè sabíem la importància que té per al nostre camí com a matrimoni. Així va esdevenir. Al llarg d'aquests anys, hem rebut moltes benediccions de Déu i avui tenim la certesa que la nostra vida no seria la mateixa sense els equips.

El fet d'unir-nos al Moviment ens va ajudar a unir-nos més com a parella, a somiar plegats i a viure cada dificultat i cada conquesta entre tots dos. Els estudis i les reunions ens van brindar el coneixement i el descobriment d'un Déu proper, paternal

La Renata i en Tiago amb llurs fills

i que sempre està al costat nostre. Els EMD ens van donar la base perquè el Tiago pogués eixamplar el seu camp de treball i es fes també membre dels Vicentinos, un admirable moviment a favor dels més pobres i necessitats.

El treball compartit als EMD ens va permetre aprendre molt. En el nostre sector, les activitats i les responsabilitats es reparteixen cada any entre els equips, la qual cosa ens ha donat l'oportunitat d'aprendre a servir en diferents activitats, recessos ja organitzats, festes de confraternització, tardes d'estudi. Hem tingut l'experiència de servir com a parella d'enllaç i com a responsables de la incorporació de noves parelles al Moviment.

Som testimonis que portar tot això és únic: cada vegada que ens disposem a servir els germans, Déu ens recompensa amb molt més del que ens vam disposar a donar. I avui, mirant la nostra família, la nostra vida i els nostres fills, ens adonem fins a quin punt hem encertat en respondre SÍ a Déu a través dels Equips de la Mare de Déu.

Una fraternal abraçada a tots,

Renata i Tiago

L'EMD de la Renata i en Tiago a Caçapava (Sao Paulo)

» *Ens posem al dia*

És ben cert que cada cop hi ha menys persones creients, i que cada cop costa més que la gent es comprometi per alguna cosa. Però també és cert que encara n'hi ha que cerquen un grup cristià amb qui viure la seva fe. I en aquest punt volem compartir amb tots vosaltres una bona notícia: fins ara, enguany ja hi ha tres equips nous en pilotatge al Sector de Barcelona, i no perdem l'esperança d'augmentar-los... perquè l'any encara no s'ha acabat, ni de bon tros.

Les tretze parelles que suara s'han posat a caminar, són de Badalona, Barcelona i Castelldefels. Volem fer-vos partícips d'aquesta profunda joia, perquè la nostra gran família, que som tots nosaltres, els *équipiers*, no para de créixer.

I davant de l'actual situació de manca de fe a la nostra societat i de noves parelles formades a partir de persones separades, els Equips de la Mare de Déu ofereixen acompanyaments per tal d'acollir aquestes noves realitats.

Vet aquí el que hem explicat als bisbes que hem anat visitant fins ara: Mons. Salvador Giménez, de Lleida, Mons. Agustí Cortès, de Sant Feliu de Llobregat, i Mons. Joan Josep Omella, arquebisbe de Barcelona. Val a dir que aquest darrer ens va tornar la visita que li havíem anat a fer, venint a dinar a casa acompanyat pel seu secretari, mossèn Marc Labori; també van seure a taula el nostre Consiliari de Catalunya i Menorca, mossèn Josep Maria Serra, i els anteriors responsables, l'Albert Mascaró i l'Anna Padrós.

De fet, les visites no han pas estat per fer-los conèixer el Moviment, cosa que no calia, ja que tots tres bisbes han estat consiliaris d'EMD i s'estimen molt els Equips de la Mare de Déu. Les visites han estat sobretot per presentar-nos com a nous responsables de Catalunya i Menorca i, més encara, per fer-los partícips de les realitats que avui en dia abasten els equips.

Amb monsenyor Joan Josep Omella, de Barcelona

Amb monsenyor Salvador Giménez, de Lleida

Realitats que tal volta no acabaven de conèixer, i que mitjançant aquest article us participem també a tots vosaltres, perquè si les desconixeu, pugueu estar-ne al cas. Pot ser que conegueu algú que es trobi en alguna d'aïtals situacions; si és el cas, sapigheu que podeu convidar-los a formar part del nostre Moviment, ni que sigui sota modalitats diferents de l'equip de base al qual pertanyem tots plegats.

Tot seguit, us detallem tots els diferents grups que podem trobar al Moviment a la Súper Regió d'Espanya:

- EMD JOVES: grups de joves
- EMD NUVIS: grups de nuvis, cap a tres anys
- EPM EMD: preparació per al matrimoni; cap a dos anys
- EQUIPS EMD: nosaltres

Arreu del món (especialment a França i a Sud-amèrica) estan preparant:

- **EQUIPS RELIANCE:** és una proposta –que neix a França i que encara no ha arribat a la Súper Regió– de camí de vida per als cristians divorciats que viuen una nova unió, tant si aital unió s'ha concretat en matrimoni com si no. Es pretén que a través d'un recorregut que pot ser llarg en el temps i respectant les circumstàncies pròpies de les persones divorciades, puguin ajudar-se mútuament i anar endavant en una vida cristiana.
- **EQUIPS TÀNDEM:** és un recorregut que reuneix dins d'un mateix equip parelles joves, casades o no, que desitgen intercanviar i reflexionar junt amb d'altres sobre els diferents aspectes de llurs vides quotidianes i sobre el sentit de llur situació; i tot plegat, amb la voluntat de renovar-se amb una vida de fe i un compromís ulterior. TÀNDEM vol donar resposta a una necessitat de l'Església, que es preocupa per oferir a les parelles joves un recorregut adaptat a les seves circumstàncies específiques.

Volem remarcar el fet que el nostre Moviment impulsa tots aquests acompanyaments empès per la voluntat de respondre a la crida del Sant Pare per acollir les noves realitats de la societat d'avui en dia.

Amb monsenyor Agustí Cortès,
de Sant Feliu de Llobregat

Agustín Labrador i Victoria García
Responsables de Catalunya i Menorca

» *Trobada d'Advent del Sector H*

La tercera setmana d'advent, el sector H vam celebrar un any més la ja tradicional trobada d'advent, en línia amb la que solem fer cada any.

Va ser una celebració íntima i intensa, dirigida pel nostre consiliari, el Pare Josep M. Rierola, que, com sempre fa, ens va conduir per una celebració de l'Eucaristia en la qual ens vam sentir tots molt agermanats i fortament units amb Aquell que és el nostre Confort i Guia.

Va ser una celebració molt participativa, en què tots nosaltres vam pregar els uns pels altres, i amb una forta presència espiritual d'aquells que no entenen el Nadal per diferents raons o que no poden tenir-lo present pels motius que sigui.

'En aquest Nadal m'agradaria molt, Senyor, donar-te una altra vegada les gràcies per néixer per a nosaltres, entre nosaltres, com nosaltres. Deixa'ns, Senyor, deixar-nos anar en les teves mans i en les de la teva Mare, que també es la nostra'.

EMD Barcelona Sector H

» *Reunions Mixtes Sectors Barcelona - 1*

El dia 4 de febrer propassat van celebrar-se les Reunions Mixtes dels Sectors de Barcelona. Enguany van organitzar-se'n dues reunions. A cadascuna vam assistir-hi cinc matrimonis i un consiliari. Les llars acollidores van ser, respectivament, les dels matrimonis Labrador-Garcia i Bandini-Gambetti.

Les reunions van engegar a les 5 de la tarda. Després d'una pregària inicial extreta d'un fragment del Llibre d'Isaïes i de la presentació dels assistents, vam llegir plegats el tema que se'ns havia proposat per a la preparació de la reunió: 'La saviesa dels afectes', un document de catequesi del Papa sobre la família i la seva responsabilitat de comunicar la fe.

En acabat, vam passar a comentar el tema a partir de dues preguntes que ens havien estat plantejades: ¿Estem disposats a acceptar la invitació de posar els vincles familiars en el terreny de l'obediència de la fe i de l'aliança amb el Senyor? ¿Creiem que mitjançant la comunió dels nostres carismes podrem convertir la nostra església propera, les nostres parròquies, les nostres comunitats, en indrets plenament familiars per a la trobada amb Déu?

En el decurs de les reunions van plantejar-se temes d'allò més interessants, com ara la importància de l'exemple de viure com a cristians en la nostra quotidianitat, donant-ne testimoni veritable amb la nostra manera d'actuar: no és tant una qüestió de dir com de fer. Va parlar-se de l'acostament als matrimonis no creients, analitzant l'interès i l'oportunitat de fer-s'hi propers i acompanyar-los. També van comentar-se les situacions cada cop més freqüents de fills que, tot i que tenen valors, no tenen fe, i estan apartats de la pràctica religiosa en un entorn en què cada vegada és més difícil de ser cristià. Tanmateix, també es constata que hi ha jovent que deleja Déu i que no se n'avergonyeix davant la resta.

Com que en una de les reunions no va poder comptar-se amb la presència de cap consiliari, va convidar-s'hi mossèn Guinot, rector de Sant Joan Despí, que no pertany als Equips de la Mare de Déu. Els assistents vam valorar molt positivament aquesta experiència, perquè en comptes d'explicar als rectors el que són els EMD, convidar-los a una reunió com ara aquesta pot ser una manera més profitosa perquè puguin capir més bé el nostre Moviment i ensems traslladar a d'altres matrimonis l'interès perquè organitzin nous equips.

Després es va resar el Magnificat i van donar-se per enllestides les reunions cap a 2/4 de 8 del vespre.

José Javier Valero i Ángeles Serratos

EMD Barcelona 191

Responsables Sector Barcelona E-G

» Reunions Mixtes Sectors Barcelona - 2

La reunió mixta del dia 4 de febrer va ser molt enriquidora. Van participar-hi matrimonis que portaven entre 30 i 50 anys de militància als Equips de la Mare de Déu. Per a nosaltres, que només fa 6 anys que hi pertanyem, va ser tota una lliçó de fe i d'experiència de la missió que va assignar-nos el pare Caffarelli!

L'Ofèlia –en Ramon no pogué ser-hi present–, en Liberto i la Lourdes, la Mari Ángeles i en Vicente, en Valentín i la Priscila, van compartir amb nosaltres l'àrdua interpretació d'una pàgina magnífica de l'Evangeli de Mateu (Mt 10,37-38).

Una pàgina que bé podria escandalitzar certes visions políticament correctes de les prioritats que assumim en el nostre dia a dia.

El Papa Francesc ens diu que l'estil de vida i els sentiments familiars, els afectes pregons que uneixen i mantenen unida la família, constitueixen l'exemple i la recepta ideal per guarir la societat i fer front a la desertificació comunitària de la ciutat moderna. Potser això faci de més bon comprendre.

Però les paraules de l'Evangeli ens ensenyen quelcom d'aparentment diferent, una altra prioritat.

Al·ludeixen a la necessitat d'acompanyar i completar la caritat i l'amor amb la fe en Crist per donar testimoni de la veritat: estimar Crist més i tot que els nostres familiars.

Sembla com si Jesús ens volgués ensenyar una direcció del camí en què no és possible tancar-se a la nostra llar familiar sense sortir a l'encontre dels altres, els veïns, els companys, el proïsme.

L'amor entre familiars és la base, la llar és el port on aprenem d'estimar i ens preparam per donar testimoni.

Jesús ens convida a salpar cap a l'amor envers el proïsme, cap al testimoni de la veritat.

Tal com deia el Papa Benet XVI a la seva encíclica 'La caritat en la veritat', cal estimar el proïsme en la fe en Crist.

Els participants a la reunió també vam compartir la necessitat i la dificultat de ser testimonis i donar exemple de fe davant dels nostres fills, més enllà de l'afecte i de l'amor que flueix de pares a fills de manera natural.

Tanmateix, no hi ha dubte que aquesta és la nostra feina més important i més bonica.

Una abraçada per a tothom!

Lorenzo Bandini i Silvia Gambetti

EMD Barcelona 191

» *Pregària d'Advent - Menorca - Sector A Ferreries, Maó, Es Castell*

Església de Santa Maria, Ferreries, 17 de desembre de 2016

Pregar i actuar!

‘No hem de construir murs sinó ponts. No hem de tancar portes sinó obrir-les’

El missatge del Papa Francesc davant el cruel drama de la migració, ha estat la llum que ens ha guiat en la nostra pregària. Vam comptar també amb el testimoni de Miquel Àngel Maria, actual Conseller de Cultura i Educació a Menorca, llicenciat en estudis eclesiàstics i expert internacional en anàlisi i intervenció social, qui amb la seva projecció d'imatges i el seu testimoni ens apropava i sensibilitzava davant la difícil i extrema situació que estan vivint a l'illa de Quios, on havia viatjat amb una delegació del Fons Menorquí de Cooperació, per conèixer de primera mà com s'aborda aquesta greu situació a causa de la massiva arribada de refugiats i emigrants.

Una pregària per veure, però també per actuar

Veure la crua realitat humana des d'on fa temps que Déu ens parla, i s'hi fa present de mil maneres, però que nosaltres, els seus, després de tant de temps seguim rebutjant: no hi ha lloc per a Déu a la nostra acomodada cultura del benestar.

Veure que avui dia la crítica fàcil surt de nosaltres amb rapidesa i som especialistes a jutjar-ho tot: és tan fàcil emetre judicis de valor i responsabilitzar els governs dels països rics, la societat capitalista.

Veure i jutjar, sí! Però... i en acabat, què fem?

Deixem de ser espectadors!

Aquest va esser el nostre clam comú en aquella nit de pregària, rompre amb la nostra inèrcia d'indiferència, parar de pensar només en nosaltres i ser persones actives i compromeses a vetllar pel bé de tothom, pels drets i la dignitat humana.

I donar gràcies per tantes persones voluntàries, creients i no creients, minoritàries però actives, que han rebut els refugiats, els necessitats, han protestat, han sortit al carrer, han reclamat els drets i la dignitat humans.

És d'aquesta família que som cridats a formar-ne part.

Per acabar vam compartir una picada junts amb tots els assistents a la pregària mentre ens desitjàvem un Bon Nadal.

EDIP Menorca

» *Pregària Familiar d'Advent dels EMD de Menorca-Sector B*

El diumenge dia 18 de desembre de 2016, Diumenge IV d'Advent, els Equips de Matrimonis de la Mare de Déu vam celebrar la Pregària d'Advent a la parròquia de Sant Esteve de Ciutadella, amb la participació dels fills més joves dels *équipiers*.

Els participants vam poder reflexionar sobre 'com les famílies cristianes estem cridades a construir ponts d'amor amb... els nostres fills, amb els nostres majors, amb els més necessitats, els maltractats, amb la societat que ens envolta, a través dels voluntaris, etc.'

En acabat, vam poder compartir les gustoses especialitats de rebosteria nadalenca que cada equip havia portat, en un ambient de bona convivència.

EDIP Menorca

» *Trobada de matrimonis que volen cuidar sa relació de parella i aprofundir en l'Amor i en la Fe*

Baix aquest títol, el divendres dia 17 de febrer de 2017, els Equips de la Mare de Déu de Menorca van presentar el Moviment a les parelles interessades a conèixer el funcionament, la dinàmica, el carisma i els objectius dels Equips de Matrimonis, a la sala dels arcs del Seminari de Ciutadella.

Després d'una breu introducció i reflexió a l'entorn d'un conte sobre l'escala de valors a la nostra vida, es va presentar la història, el carisma i la dinàmica d'aquest Moviment nostre que promou l'Espiritualitat Conjugal a través de la pregària, la formació, el diàleg en parella i la participació en un equip de matrimonis cristians amb les mateixes inquietuds.

Els testimonis respectius de dos matrimonis, l'un amb fills encara joves i l'altre amb més de 33 anys d'experiència als Equips, juntament amb un Consiliari, van aportar el punt vivencial de la trobada, que es va acabar compartint un poc de bereneta per intercanviar opinions, inquietuds i vivències dels assistents.

Van participar-hi un total de 16 parelles que van respondre a la convidada feta per algun membre dels equips o algun consiliari; per tant, fent realitat el que sempre ens diuen des de l'EDIP, que els *équipiers* som i hem de ser els principals agents de difusió del nostre Moviment.

Una nova experiència que valorem molt positivament des de l'equip responsable pel que ha representat d'implicació de molta gent interessada a fer créixer el nostre Moviment i a estendre aquesta Gràcia que hem rebut a moltes altres parelles que sabem que pot fer-los bé.

Després de sembrar les llavors, cal regar-les i cuidar-les. Que creixin i es multipliquin, ja és obra de l'Esperit, en qui posem tota la nostra confiança.

» *Trobada d'inici de curs dels Equips de la Mare de Déu de Reus*

El dissabte dia 15 d'octubre ens trobàrem els matrimonis dels Equips de Reus i Cambrils al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus per tal de fer la trobada d'inici de curs. Participàrem en el Jubileu de l'Any de la Misericòrdia tot sent acollits i fent l'entrada per la porta santa del santuari. Tot seguit férem la pregària de Primeres Vespres del diumenge.

Acabàrem la celebració venerant la Mare de Déu. Finalment vam compartir una estona de tertúlia tot berenant.

Ens acompanyaren els responsables dels equips de Catalunya i Menorca, Agustín i Victoria que ens van esperonar a seguir reflexionant i treballant en els eixos bàsics del Moviment.

Francesc d'Assís Cortiella i Marissa Ravell

EMD Reus 11

» *Noves experiències*

Som Lluís i Núria i des d'aquest inici de curs som els Responsables del Sector Tortosa A. A poc a poc anem coneixent el Moviment des d'un altre punt de vista. La veritat és que fins ara tot han estat experiències positives i que ens han apropat més al Moviment.

El nostre Sector compta amb 11 equips, 10 dels quals són actius i amb gran vitalitat. En els diferents actes que hem anat vivint, els hem anat coneixent i la veritat és que compten amb persones d'un gran nivell humà i molt compromeses amb el Moviment.

El nostre Sector celebra les diferents trobades juntament amb el Sector Tortosa B. És una oportunitat única per mantenir contacte amb els diferents equips i així ho valorem. Per tal de conèixer les diferents contrades i, alhora, limitar els desplaçaments, el lloc de celebració es va alternant entre una població del Sector A i una del Sector B. Així, a l'inici del curs ja es programen les trobades i el Sector on es realitzaran. És costum entre nosaltres que els actes a realitzar durant el curs siguin: Inici de curs, Recés d'advent, Recés de quaresma i Final de curs. Enguany l'inici de curs va fer-se al Sector Tortosa B.

El nostre primer acte com a Responsables va ser la trobada d'Inici de curs que va tenir lloc el diumenge dia 16 d'octubre a Benicarló. Va ser una trobada entranyable i on ens vam adonar de la feineda que suposa implicar-se en l'organització dels diferents actes. En aquesta ocasió ens va acompanyar el Bisbe de Tortosa Mons. Enric Benavent Vidal. Ell ens va explicar que havia estat Consiliari d'un equip a València i ens va animar a seguir donant testimoni a través de la nostra vocació al matrimoni.

Abans d'aquest primer acte, però, vam tenir l'oportunitat de poder assistir a l'Inici de curs que es fa a nivell de Súper Regió a Madrid per a tots els Responsables de

Sector. També vam assistir a la trobada específica per als nous Responsables de Sector. Totes dues trobades ens van fer veure que el Moviment és viu i disposa d'un gran nombre d'equips. Guardem amb bon record la Missa d'enviament en el decurs de la qual ens vam comprometre amb les nostres noves responsabilitats.

Com a Responsables de Sector, també hem participat en dues Reunions d'Intersector on hem tingut el goig de compartir les nostres experiències amb els altres responsables de Catalunya i Menorca. Volem agrair la gran tasca que fan l'Agustín i la Victoria com a Responsables de Catalunya i Menorca, la qual cosa ens encoratja a treballar encara més.

Però de la nostra petita història com a Responsables, volem ressaltar el darrer acte. Va ser el Recés d'advent i ens van ajudar en la seva organització Mn. Ivan, Mn. Jordi, en Toni i la Susanna. Es va celebrar el dia 3 de desembre al Convent de les Teresianes, a Jesús. En un entorn magnífic i durant tot un dia, vam tenir l'oportunitat de poder escoltar les reflexions de Mn. Federico Allara.

Ara mateix, en el moment d'escriure el present article, ens trobem immersos en la preparació del Recés de quaresma, que celebrarem ben aviat.

Lluís i Núria

Responsables Sector Tortosa A

» *La Reunió Mixta al Sector Vallès*

El dia 17 de febrer propassat, els Equips de la Mare de Déu del Sector Vallès van celebrar la ja tradicional Reunió Mixta.

El mes de febrer de cada any –i ja en fa un bon grapat–, en comptes de les reunions mensuals habituals dels diferents equips, se celebren les reunions mixtes, en què es barregen *équipiers* dels diferents EMD del Sector per configurar uns equips mixtos 'per una sola vegada'. D'aquesta manera, a cadascun dels equips mixtos hi conflueixen matrimonis pertanyents a equips diferents i, doncs, procedents de poblacions diverses, amb edats diverses i circumstàncies diverses.

Abelleix d'allò més poder compartir vivències i experiències amb persones que no coneixem gaire tot i pertànyer al mateix Moviment. A més, l'avinentsa contribueix a enfortir els vincles amb el Sector i amb el Moviment, en constatar que la fórmula ideada pel Pare Caffarel és igualment útil per a persones amb qui no hi tenim una relació habitual.

En aquesta ocasió, l'equip responsable de l'organització de la Reunió Mixta del Sector Vallès dels EMD va creure molt oportú i idoni de proposar com a tema de la reunió, uns fragments exquisits sobre el diàleg en el matrimoni, extrets de l'Exhortació apostòlica *Amoris laetitia*, del Papa Francesc.

Els fragments proposats foren els apartats 136 – 137 – 138 i 141 del Capítol quart. L'amor en el matrimoni. En aquests paràgrafs de la seva Exhortació, el Sant Pare ens fa avinent, entre més reflexions, que:

- Com que cada persona té la seva pròpia manera de comunicar-se, cal desenvolupar actituds d'escolta que siguin expressió d'amor i facin possible el diàleg autèntic.
- Cal donar-se temps, i temps de qualitat, per escoltar amb paciència i atenció; i tenir present que sovint el nostre cònjuge no necessita una solució als seus problemes, sinó ser escoltat.
- Cal desenvolupar l'hàbit de donar importància real a l'altre per reconèixer-ne la veritat i el valor de les preocupacions, i descobrir el rerefons d'allò que diu.
- Cal posar-se en el lloc del nostre cònjuge i interpretar el fons del seu cor.
- Hem de tenir alguna cosa a dir si volem que el diàleg valgui realment la pena; això requereix una riquesa interior que s'alimenta amb la lectura, la reflexió personal, la pregària i l'obertura a la societat.

L'equip responsable de l'organització va suggerir-nos un seguit de punts per compartir a propòsit de les reflexions del Sant Pare. Vet aquí:

- Quin tipus de llenguatge fem servir per comunicar-nos: auditiu, visual, gestos? Quin to de veu fem servir per dialogar?
- Ens escoltem l'un a l'altre amb atenció? Ens esperem a prendre la paraula un cop l'altre ha acabat i sense interrompre'l? Quan parlo, faig servir més el 'jo' (com em sento, com em trobo), en lloc del 'tu' (acusador, que jutja)?
- Valorem la nostra parella? Som empàtics amb la nostra parella? Som feliços?
- Com és la relació amb els nostres pares, sogres, fills? Som acollidors? Quina és la nostra participació en la comunitat eclesial?

Vam treballar a l'entorn d'aquestes reflexions i consideracions, que molts –sobretot els més veterans– s'havien preparat a consciència i duien escrites. Val a dir que tot plegat va ser molt profitós.

Finalment, hi hagué una mica de pica-pica abans del comiat.

Pere Gil i Montserrat Arespacochaga

EMD Terrassa 17

» *Carles de Foucauld i la mística de l'Encarnació*

El dia 1 de desembre propassat s'ha acomplert el primer centenari de la mort del beat Carles de Foucauld (1858 – 1916), prevere francès assassinat a trets a Tamanrasset (Algèria).

El fil de la seva vida és ple de nusos: nascut a Estrasburg en una família noble de tradició militar, orfe als sis anys, joventut inestable i descreguda, novell tinent indisciplinat, apartat de l'exèrcit per conducta immoral...

Una llarga i perillosa exploració del Marroc, país en aquell temps tancat als europeus, li va valer la medalla d'or de la Societat de Geografia de París i el va centrar humanament. El testimoni de vida cristiana de la seva cosina Marie de Bondy el va dur a interessar-se per la fe, en pensar que una dona tan bona i intel·ligent no podia fonamentar la seva vida en una ximpleria. Així va ser com es va posar en contacte amb l'abbé Henri Huvelin a l'església de Sant Agustí de París (1886). Es va confessar, va combregar i va comprendre que ja no podia fer altra cosa que viure lliurat del tot a Déu.

L'espiritualitat de Carles de Foucauld, el 'germà universal', es pot definir com una mística de l'Encarnació. Convençut que el Déu totpoderós hauria pogut redimir-nos amb un simple decret de la seva majestat, el beat Carles resta sempre astorat pel fet que el Senyor de l'univers hagi volgut abaixar-se fins al punt d'assumir la naturalesa humana, viure com un pobre i morir com un proscrit.

Tots sabem que la mort de Jesús en creu no va ser un accident sinó conseqüència de les seves opcions i la seva manera de viure. Per això, si volem participar de la seva mort i resurrecció, hem d'identificar-nos amb el seu estil de vida. No es tracta d'una imitació al peu de la lletra, del tot impossible en un món tan diferent del de fa vint segles, sinó de procurar respondre en tota ocasió la pregunta: què faria ara Jesús en el meu lloc?

Ara bé, normalment només tenim en compte el temps de la 'vida pública' de Jesús: la predicació, els miracles, la vida itinerant, el grup de deixebles... Ens passa desapercebuda l'anomenada 'vida oculta', que no ho és perquè Jesús estigués amagat sinó perquè va viure la normalitat anònima de la immensa majoria de la gent. Jesús hauria pogut aparèixer de cop i volta a la riba del Jordà, on Joan batejava, i estalviar-se el llarg procés d'aprenentatge i maduració humana que suposa la infància i joventut de qualsevol ésser humà. Si no ho va fer, segons el

germà Carles, és perquè la vida senzilla de família, la convivència amb els veïns, l'esforç del treball de cada dia... formen part també del pla de salvació.

Per això, en els darrers anys de la seva vida, Foucauld s'adona cada cop més del paper insubstituïble dels laics i les famílies cristianes en la llarga i difícil tasca evangelitzadora del món musulmà. Per als no creients, els preveres són figures estranyes amb les quals és difícil de connectar. Han fet una opció de vida incomprensible si no és des de la fe. En canvi, els laics i les famílies cristianes poden entrar amb molta més facilitat en l'àmbit domèstic, de veïnatge, de relacions d'amistat, i esdevenir així referents propers que donen testimoni, més amb la vida que no amb les paraules, de la bellesa i la bondat del cristianisme. Això és ben vàlid també per a una societat secularitzada com la nostra, i ens convida a prendre consciència de la responsabilitat que ens pertoca a cadascú en la nova evangelització.

Jordi Vila i Borràs, prevere

Consiliari

» *Portar la creu*

En un parell d'ocasions Jesús demana als seus seguidors que cada un assumeixi la seva pròpia creu. *'Aleshores Jesús digué als seus deixebles: –Si algú vol venir amb mi, que es negui ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi'* (Mt 16, 24; també Mc 8, 34 i Lc 9, 23). I també: *'Qui no pren la seva creu i em segueix, no és digne de mi'* (Mt 10,38). *'Qui no porta la seva creu i em segueix, no pot ser deixeble meu'* (Lc 14, 27).

La creu és un instrument de tortura per executar les condemnes a mort i, com sabem, Jesús va morir executat en una creu. En una primera interpretació, doncs, prendre la creu consistiria a agafar una creu i carregar-se-la a l'espatlla. Evidentment portar o prendre la creu en llavis de Jesús no vol pas dir això.

En una segona interpretació, prendre la creu consistiria a acceptar resignadament, posant la confiança en Déu, les desgràcies que poden esdevenir-nos al llarg de la vida: malalties, daltabaixos econòmics o emocionals, l'envelliment per ell mateix i, òbviament, la pròpia mort. És una bona interpretació però no la millor interpretació. És cert que assumir tot això amb confiança és meritori i asserena. Jesús a Getsemaní accepta la seva creu, la seva mort en creu, amb dolor, però també amb serenitat: *'Pare meu, si és possible, que aquesta copa*

s'allunyi de mi. Però que no es faci com jo vull, sinó com tu vols ' (Mt 26, 39b). O bé *'Abbà, Pare, tot t'és possible; aparta de mi aquesta copa. Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols* ' (Mc 14, 35b). Ara no entrem en què vol dir que el Pare 'vol'. D'altra banda aquesta pregària és la pregària cristiana perfecta: una situació personal dura i perfectament compresa, posada davant del Pare tot abandonant-s'hi confiadament.

Hi ha, però, una tercera interpretació de 'prendre o portar la creu', que comprèn l'anterior i la supera. Per a Jesús el mot 'creu' vol dir molt més que l'instrument de tortura o la mort en ell. Portar la creu vol dir viure a la manera de Jesucrist, un estil de vida caracteritzat per una actitud de servei als altres. Un deixeble, com Jesús, duu la creu quan viu en l'amor oblatiu descentrant-se, sortint dels propis egoismes, relativitzant l'instint de conservació i abandonant l'instint de domini dels altres. Aquest estil de vida no és natural; viure d'aquesta manera només pot ser fruit d'una decisió meditada.

L'assumpció de la creu només pot començar per un procés de conversió, per una trobada amb Jesucrist, però no necessàriament explícita, ja que, gràcies a Déu, hi ha en el món moltes persones que viuen la creu joiosa del servei sense conèixer Jesucrist. Convertir-se vol dir mirar el món amb la mirada de Déu, que no és la mirada humana. *'Les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus. Ho dic jo, el Senyor. Estan tan lluny els meus camins dels vostres, les vostres intencions de les meves, com el cel és lluny de la terra'* (Is 55, 8-9). L'Esperit Sant no és patrimoni exclusiu dels cristians, per descomptat.

Mantenir-se sense defallir en l'assumpció de la creu no és fàcil, exigeix tornar una vegada i una altra a Getsemaní *'Pare, dona'm forces per fer la teva i no pas la meva voluntat'*.

Només amb la pregària –digueu-ne, si us agrada més, meditació–, podem mantenir-nos en la pràctica del bé i retornar-hi quan defallim.

Viure en la creu és gratificant i enriquidor perquè és l'únic camí vàlid de creixement personal, l'únic camí per donar sentit a l'existència. L'únic camí per ser plenament feliç. Com, si no, Jesús podria dir, sabent-se acorralat: *'Us he dit tot això perquè la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa'* (Jo 15,11)?

Josep Esplugas, arxipreste

Terrassa

Pregàries al vent: Set estrofes de Pasqua

No us enganyeu; si Ell ressuscità,
ho feu amb el Seu Cos;
si la dissolució de les cèl·lules no s'invertí, si les molècules no
es reanusaren, si els aminoàcids no es tornaren a encendre,
l'Església caurà.

No fou com les flors,
que es repeteixen a cada Primavera;
no va ser tan sols el Seu Esperit en les boques i els ulls atònits
dels onze apòstols;
va ser en la Seva Carn: la nostra.

Els mateixos dits de les mans i dels peus,
les mateixes vàlvules del cor
que –traspassat–, morí, es marcí, s'aturà i després aplegà del
Poder etern
nova força per omplir-se.

No ens burlem de Déu amb metàfores,
analogies, evasions, transcendència,
convertint l'esdeveniment en una paràbola, en un símbol
pintat en la credulitat avui marcida dels antics:
travessem la porta.

La roca ha rodat, no una roca de cartró pedra,
no una roca de llegenda,
sinó la vasta roca de materialitat que en el lent moldre del
temps eclipsarà
l'ampla llum del dia per a tots nosaltres.

I si hem de tenir un àngel a la tomba,
que sigui un àngel real,
feixuc dels quanta de Max Planck, vivent amb cabells, opac a la
llum de l'alba, vestit amb lli de debò,
filada en un fus autèntic.

No intentem fer-ho menys monstruós
per a les nostres conveniències, per al nostre sentit de l'estètica,
no sigui que, despertats en l'hora impensable
ens trobem incòmodes amb el miracle, anorreats per la protesta.

John Updike (traducció de David Jou)

(tria a cura de la Carme Meix)

» *A qui es creu indigne de pregar*

La confidència d'una vídua

Em trobava interrogant una vídua sobre l'evolució de la seva vida espiritual, a fi d'aconsellar-la amb coneixement de causa. 'Dec la meua vida interior a en Sergi (el seu marit), em deia. Més concretament, a la seva actitud envers mi en una fase poc gloriosa de la meua vida conjugal: casada des de feia cinc anys, mare de dos fills, jo li era infidel. Amb tot, l'estimava. No volent destruir la seva felicitat, jo vigilava que no pogués sospitar-ne res. El seu amor per mi, d'una excepcional qualitat, s'aprofundia cada vegada més. En el curs d'una conversa després de sopar –me'n recordo com si fos ahir– ell m'expressà, en termes que m'arribaren al cor, la seva tendresa, la seva estimació, la seva admiració. Ja era massa. Vaig deixar escapar: 'Si ho sabessis!' –'Ho sé', em respongué'.

'Aquests mots feren esclatar en mi una indignació tan violenta com injusta: 'I doncs?, per què em fas aquesta comèdia tan terrible? Una de dues: o no sofreixes per 'això que saps' i és la prova que no m'estimes, o estàs trasbalsat i la teua serenitat no és sinó una mentida!' Jo em sentia fora de mi, agressiva, sorneguera, feridora. Ell esperà que amainés la tempesta. Després calmosament, greument, tendrament, afegí: 'Comprèn-ho! Fa sis mesos que sofreixo cruelment, però el meu sofriment era suportable car no m'enfonsava pas, mentre que a tu el teu mal t'enfonsava, cosa intolerable al meu amor. Vaig veure clarament el que havia de fer, l'únic que podia fer: estimar-te més encara que abans a fi que tu ressuscitessis a l'amor, per tal que aquest amor tot nou no solament abrui el teu mal amb la seva flama sinó que et faci un cor novell, una puresa nova, una bellesa més irradiant que mai'. I de fet, l'amor d'en Sergi de seguida mateix feu de mi aquest ésser novell'.

La confidència d'aquesta dona em permeté de copsar millor el que és el veritable perdó. Altius, els perdons engendren la revolta; reticents, humilien; sense amor, no poden alliberar ni salvar. Només el veritable perdó fruit d'un amor molt pur, pot fer brollar una font viva al cor de l'infidel, regenerant aquell que ha mancat a l'amor tot fent-lo renéixer a l'amor.

Només l'amor de Déu ens pot purificar

¿Puc esperar que la memòria d'aquell llunyà record us ajudarà a comprendre allò que Déu espera de vós? 'Em sento indigne de pregar', m'heu escrit. Però, aleshores, quan pregareu? ¿Quan haureu reeixit a desempallegar-vos del pecat, a despullar-vos de tota taca i de tota imperfecció? ¿Oblidaríeu, doncs, que només l'amor de Déu pot purificar-vos, transformar-vos, santificar-vos?

En lloc de defugir-lo, aneu doncs, en l'oració a exposar a la seva mirada la vostra ànima de pecador. Descobrireu que, per a Déu, perdonar és estimar, estimar amb un amor tal que sorgeix en la foscor i en la impuresa de l'ànima un amor tot nou, que no sols la purifica, no sols la regenera, sinó que la fa accedir a una perfecció novella.

Penseu en l'esguard de Crist damunt de Pere que acaba de negar-lo... Creieu que fou un esguard de reprovació o de còlera? Molt més terrible, fou un esguard d'amor, d'amor més intens, que expressava una tendresa més sol·licita, més ardent, més envolupant que mai. Pere no s'hi pot resistir; el seu cor es fon, tot deixant escapar llàgrimes dolces i amargues a la vegada.

I alhora, sota l'acció conjugada de l'esguard de Crist i de l'Esperit del Crist treballant en ell, un nou amor pren possessió de tot el seu ésser. Tan bé que, pocs dies després de la seva negació, gosa, sense dubtar, afirmar al Crist: Sabeu bé que us estimo, i en tota veritat, des de l'altre vespre. I Pere no menteix: aquest amor nou que l'esguard del seu Mestre ha fet brollar en ell, el menarà fins a donar la vida en una creu, després d'una existència dedicada a predicar a les multituds l'amor amb què Déu ens estima.

Henri Caffarel

(Trià a càrrec d'en Manel España i la Mercè Masip
EMD Amposta 8)

» *Les primeres maduixes*

conte de la tradició dels indis cherokee

La caçadora de flors

Expliquen els ancians de la tribu que de bell antuvi, al món només existia la primera índia cherokee i el primer indi cherokee. Aquests primers habitants de la terra van construir el primer tipi sobre les prades.

El seu sosteniment era la carn de búfal. Quan necessitaven provisions, un dels dos feia cap a les prades per caçar el búfal mentre l'altre es quedava a cura del tipi, alimentant el foc i preparant tot el necessari per cuinar la carn.

Però alguna cosa va succeir un dia que l'índia va sortir a caçar. Era un matí de primavera i a les prades hi havia un esclat de flors entre l'herba.... Roselles, margarides, ginestes... Tot era un cant de color a la primavera. Tan bell estava el camp que l'índia va sentir unes enormes ganes de recollir aquestes flors i portar-les al seu indi cherokee: 'ja veuràs que content que es posarà', va pensar. I així ho va fer. Va deixar l'arc i es va dedicar a collir flors d'ací i d'allà fins que va tenir fet un gran ram. I de seguida va tornar al tipi. Ja des de lluny va cridar: 'Eh, indi cherokee, ja sóc aquí!'.

L'indi va obrir la porta del tipi i es va trobar amb l'índia, que li mostrava el seu ram, tota entusiasmada.

- Es pot saber què és, això? - va rugir en veure les flors.

- Són flors, indi cherokee. No són precioses? Les he portades per a tu.

- Flors? - la va increpar l'indi -Tot un matí per portar flors? Que menjarem sopa de margarides o rostit de roselles?

L'índia es va entristir d'allò més.

- Però... - balbotejava- són... són molt boniques...

- Boniques, boniques, boniques! – Ara l'indi gesticulava amb violència davant d'ella- Quan se surt a caçar... es porta búfal! Tot el matí preparant el foc, i per a què? Per menjar flors!

En aquest punt, l'índia no va poder més. Contenint les llàgrimes, mentre li tremolava la barbeta per retenir el plor, va deixar caure el ram als peus de l'indi i li va dir:

- Em sap greu, indi cherokee; m'has esquinçat el cor i has trencat la confiança que ens mantenía units. Ja no podem seguir compartint el tipi.

El trencament

I sense dir res més, va girar cua i se'n va anar camp a través.

L'indi, en veure-la marxar, es va adonar de la seva brusquedat i va voler demanar-li perdó.

- Espera't, índia cherokee! – va cridar- Les meves paraules han sortit de la meva boca sense passar pel meu cor. Et prego que em disculpis i tornis amb mi al tipi.

Però l'índia estava massa disgustada per poder-se'l escoltar. Per molt que corria, l'indi no l'atrapava. Llavors va mirar cap al Gran Sol, que tot ho contemplava en silenci, i li va pregar:

– Si et plau, Pare Sol! Fes que s'aturi, perquè no la vull perdre per sempre!

El Pare Sol es va escoltar el seu prec. Mirà cap avall i va llançar un dels seus raigs, que va caure just a la dreta dels peus de l'índia cherokee. En aquest indret va néixer una mata de gerds. Però això no va cridar l'atenció de l'índia, que, indignada com estava, no parava de caminar.

Veient el seu fracàs, l'indi va tornar a pregar al Pare Sol:

– Si et plau, Gran Pare Sol! Afina la punteria perquè altrament la perdrem.

El Sol llançà un altre raig de llum. Aquest cop va anar a parar a l'esquerra dels peus de l'índia. I en aquell indret nasqué una mata de mores. Però l'índia ni tan sols no s'immutà. Va seguir el seu camí, irritada. L'indi, en veure que la perdria, suplicà desesperat al Pare Sol:

– Oh Pare Sol!. Afina bé la teva punteria, perquè si seguim així ens quedarem sense l'índia cherokee.

El retrobament

Aquesta vegada, el Sol apuntà amb molta cura i va llançar un tercer raig que va caure just davant dels peus de l'índia. I el raig va fer sorgir una mata de maduixes silvestres. Unes precioses maduixes vermelles, tan boniques que van fer que aquest cop l'índia cherokee s'aturés: s'ajupí i en va tastar una... Era tan dolça i tan sucosa.... que li recordava la dolçor dels dies que havia viscut amb l'indi. Es va ajupir de bell nou i va començar lentament a arreglegar aquells deliciosos fruits que anava guardant a la falda del seu vestit... Això donà temps a l'indi perquè pogués arribar fins a ella.

– Índia cherokee, índia cherokee –la va cridar– Per favor. Perdona les meves paraules, que van sortir de la meva boca sense passar pel meu cor... Et prego que em disculpis i tornis a compartir el tipi amb mi...

L'índia no va dir res. Només se'l va mirar i li oferí una maduixa. Ell se la va menjar. Tots dos van somriure i, tot menjant maduixes ben a poc a poc i agafats l'un a l'altre per la cintura, van tornar al tipi.

Des d'aquell dia, quan els indis cherokee discuteixen i desitgen demanar disculpes, i no troben les paraules adients, ofereixen a l'altre un bol de maduixes. De seguida, l'ofès entén que aquest bol significa: 'Perdona les meves paraules, van sortir de la meva boca sense passar pel meu cor. Desitjo compartir de nou la nostra amistat'.

I així, reconciliar-se es torna molt, molt senzill.

Lourdes Gabarron

extret del llibre *Érase una vez el perdón*, d'Ana García

El secret de la felicitat no és fer sempre el que hom vol, sinó voler el que hom fa.

Lev Tolstoj

La meditació és una eina transformadora que ens ajuda, lentament però incansable, a passar a un estat en què, per fi, prenem consciència d'allò que som: art i part de l'ésser creador, generador d'amor, pau, bondat i felicitat absolutes. Precisament per això és important emprendre aquest viatge, ja que educar en la interioritat és educar en la felicitat. La pròpia i també la dels altres. Serem prou coratjosos per emprendre'l?

Dani Gómez Olivé

Tu creus que la natura està tan sols a la muntanya, al mar. No t'enganyis, la natura és. Més enllà de les nostres construccions, més enllà dels nostres experiments, som natura. Si tan sols poguéssim veure-ho i respectar el do que se'ns regala...

Laia Montserrat

La condició de la pau és la justícia i si hi ha mala distribució de recursos és impossible la pau. Les persones busquen pel mitjà que tinguin aconseguir el que tenen els poderosos. Les tres virtuts bàsiques són: audàcia per emprendre el que és difícil, paciència per suportar el que és inevitable, confiança per afrontar el futur. Creure en la comunitat i en la seva força provocarà els grans canvis necessaris.

Francesc Torralba

Es pot ben dir que l'assistència que es presta des de les entitats socials de l'Església està organitzada i protagonitzada clarament per dones. Potser seria oportú que l'Església en tragués algunes conseqüències.

Joan Josep Omella

El voluntariat et dona una altra visió de la vida, més profunda, directa i intensa: és una experiència molt enriquidora. Tots tenim moltes coses per donar, i accions com aquesta donen sentit a la vida. Són aquestes petites coses les que et donen força, és una experiència vital. En definitiva, és estimar i sentir-se estimat.

Maria José Casas

Albert Schweitzer avançava a través d'un ramat d'hipopòtams un capvespre a l'Àfrica tropical, quan, de sobte, l'expressió 'Reverència per la vida' se li va aparèixer a la ment. Durant la resta de la seva vida, aquest Premi Nobel de la Pau va considerar que la reverència per la vida era el que necessitava el planeta. Avui, en un món amb més reptes i oportunitats que mai, no n'hi ha prou d'afegir un matis d'espiritualitat i de valors a la visió materialista que impregna i atordeix el món contemporani. Cal que ens adonem que la natura i el cosmos no són mecanismes, sinó teofanies, manifestacions d'una realitat que va més enllà d'allò que podem reduir a explicacions materialistes.

Jordi Pigem

Triu a càrrec de **Carme Meix**

» Poesia completa Anna Akhmàtova (1889-1966)

Aquesta gran poetessa russa, com el seu amic Mandelstam, va patir la persecució estalinista, que es va carregar dos dels seus marits, li va empresonar el fill i la va condemnar a molts anys d'ostracisme. No va ser rehabilitada fins al 1956. Dona molt culta i sensible, la seva obra poètica completa ha estat publicada en català el 2009 per *Edicions del 1984*: una molt bona edició i traducció a càrrec de Jaume Creus.

Escoltem la seva veu a 'Notes a un prefaci': 'En els terribles anys de la lejóvstxina (en aquesta època tenia el fill empresonat), vaig passar disset mesos fent cua davant les presons de Leningrad. Una vegada algú em va 'reconèixer'. Llavors, una dona del meu darrere, amb els llavis morats de fred, i que, evidentment, mai no havia sentit el meu nom, es va treure de sobte la sopor comuna a tots nosaltres i em preguntà a cau d'orella (allà tothom xiuxiuejava):

-I això, ho pot descriure?

I jo li vaig dir:

-Puc.

Llavors alguna cosa semblant a un somriure aparegué tímidament en el que havia estat una cara'.

He escollit uns pocs fragments de la seva poesia:

La diada de l'Any Nou s'allarga esplèndida,
amb tiges de les roses de Ninou humides,
però al meu pit ja no sento
la tremolor de les libèl·lules.

1914

Tot ho perdono,
mira com juga amunt i avall la llum
per l'heura humida de la primavera.

1912

Tot és per tu: l'oració diürna,
la febre llangorosa de l'insomni
i la bandada blanca dels meus versos
i la foguera blava dels meus ulls.

1915

(Dedicat al seu primer marit, que era al front)

Paraules hi ha que són irrepetibles
i qui les diu, les acaba gastant.
Sols és inesgotable el blau del cel
i la misericòrdia de Déu.

1916

Però a la cambra del poeta dissortat
fan guàrdia per torns la por i la Musa.
I ve una nit
que no coneix albada.

1935 (A Mandelstam)

I no prego per mi sols,
sinó per tots els qui eren allà amb mi,
en l'atroç fred i en la xardor de juliol,
al peu del roig i ennegat mur.

1940

Podia Beatriu crear com Dante,
o Laura el foc d'amor glorificar?
Vaig ensenyar les dones a parlar.
Oh Déu, com obligar-les a callar!

1958

Carme Meix

» Silencio

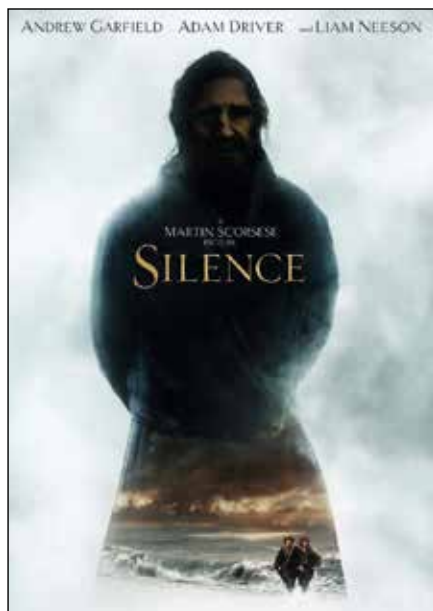
Us presentem en aquesta ocasió una pel·lícula dirigida per un dels directors més importants del cinema actual: Martin Scorsese (*Infiltrats*, *El llop de Wall Street*, *Taxi driver...*).

Silencio serà molt probablement recordada com una de les seves obres mestres. Basada en la novel·la homònima escrita per l'autor japonès Shusaku Endo l'any 1966, ens narra la història del missioner jesuïta d'origen portuguès, Sebastiao Rodrigues (Andrew Garfield), que el segle XVII és enviat al Japó per tal d'assistir l'església local i per esbrinar els motius pels quals el Pare Ferreria (Liam Neeson), el seu mentor, va apostatar i renegar de la fe.

Quan Fra Rodrigues i el seu company Fra Garpe arriben al Japó, es troben que la comunitat cristiana ha de viure en absoluta clandestinitat; qui és sospitós de ser cristià, és obligat a trepitjar unes imatges del Crist i de la Mare de Déu com a senyal d'apostasia. Aquells que s'hi neguen són torturats i assassinats, però els qui s'hi avenen viuen profundament avergonyits.

Drama religiós en què el protagonista es va transformant des de ser un actiu missioner fins a experimentar tot un via crucis amb el silenci de Déu.

Pel·lícula produïda l'any 2016 als Estats Units; 159 minuts de durada.

Properament en DVD.

En podreu veure un tràiler a l'enllaç següent:

<https://www.youtube.com/watch?v=CRyN--J6LuQ>

Xavi Ibars i Lupe Gordillo
EMD Terrassa 17

L'ou com balla. Tradició de Corpus Christi,
seixanta dies després del Diumenge de Resurrecció

**L'Equip de la Revista
us desitja una Bona Pasqua**

ELL VIU!

CELEBREM
LA RESURRECCIÓ

